

pühha lin Jerusalem ja keif need teised lin-
nad Juda maal said neist ka wäggise är-
ramoetud, ja risti rahwas nende sees nago
tappa lambad ikka tuhhat kaua tappe-
tud. Se olli küll üks halle asj, mis nutto
wäart, et keif se Ma kus Jesusse ja temma
Apostlide jallad ollid käinud sedda armsa
rahho ja kallist hinge õnnistust kulumata,
ja kus se Ewangeliunni walguis ni selgeste
olli paistnud, selle uskmatra rahwa pärris
õsaks, piddi sama, kes sedda omma ebba
usfoga teutasid, ja kibbeda riuhaga Kris-
tusse ja temma usso rahwa wasto täide-
tud, rõõwli auguks teggid. Siis piddid
kül need waggad seäl nendasanimoti kae-
bama ja nutma, kui ennemuiste need wag-
ga? Juda rahwa seast laebasid kui Kal-
dea-rahwas neid wangis piddas: Pabeli
jõggede kaldas seäl istusime meie, meie
nuttime ko kui mõtlesime Sioni peäle. Eest
seäl küssisid need kes meid wangis pidda-
sid

sid meie käest laulo sannad, ja kes meid
arraraiskaid, need küssisid rõmo laulo:
laulge meie üks laul Sionist. Laul. 137.
Waat sepärrast hakkasid ka need teised
risti-inimesed, kes õhto pole Saksa-Ma
Keisri al ellasid, nou piddama, sedda Püh-
ha-Maad uskmatra rahwa käest jälle är-
ra wõttma. Nemmad koggusid ühhe mä-
ramatta hulga sõarahwas kofko, ja nen-
de peälikkud ollid Saksa-Ma Wärsid
ja kuningad. Sesündis tuhhat aastat
pärrast Kristusse sündimist. Seitse kord
sadda tuhhat läksid siis ühhe hobiga sinna
hommiko-male. Agga mitto tuhhat sur-
rid jo tee peäl ärra enne kui nemmad
weel sinna said; sest neil olli üks pitk ma-
minna kül maad läbbi kül merre peäl lae-
wadega. Said nemmad siis sinna, siis
mitto tuhhat tappeti jälle waenlastest.
Pärrast mitto werre ärrawallamist, läks
se neile kül üksford korda sedda Jerusa-
lemma